

Lepe sanje.

Ali ste že slišali, kaj se je sanjalo Podobnikovemu Tončku? — Ne še? — No, le čakajte, povem vam. Pridno poslušajte; takih sanj še niste čuli

Bila je zimska noč, viharna, pa brez snega. Podobnikov Tonček je že dolgo časa spal. In takrat je zasanjal tiste lepe sanje...

Vrata spalnice se nenadoma odpro. Tiho kakor po prstih se približa postelji zal mladenič. Na njegovi beli obleki so bile našite zlate zvezde.

„Tonček, ali greš z menoj?“ pokliče mladenič Tončka.

„Kam pa? Kdo pa si?“

„Tvoj angel varih sem; ali bi šel z menoj v nebesa?“

„Kako rad!“

Angel vzame Tončka v naročaj in ga odnese proti nebesom. Tonček gleda dol na zemljo. Kmalu mu izgine izpred oči. Bila sta že gori nad oblaki. Tedaj pa prične Tonček jokati.

„Kaj pa ti je, Tonček?“

„Mami nisem nič povedal, kam grem. Hudi bodo! Še tepen bom jutri!“

„Nič se ne boj, Tonček; mama ne bodo nič hudi.“

In zopet sta letela dalje. Oblaki pod njima so bili kakor siv prt. Tonček je bil potolažen in vesel. Naenkrat zagledata veliko, svetlo luč.

„Kaj pa je to?“

„Glej, to je zvezda“, mu pové angel. „Videla jih bova še več, še večje in še lepše. Čim bližje nebes bova, tem lepše in večje bodo zvezde?“

„Ali res angeli prižigajo zvezde?“

„Ljubi Bog jih je zažgal!“

„Ali jih bom smel tudi jaz prižigati?“

„Tudi, ko boš dobil peruti; preje ne, sicer bi padel na zemljo in bi se ubil.“

„Kdaj bom pa dobil peruti? Ali ne bom angelček, ko pridem v nebesa? Naša mama so že tako rekli.“

Tonček je že vednobolj pogumen in angela povprašuje o tem in onem; angel mu pa ljubeznivo odgovarja. To se Tončku posebno dobro zdi: angel iz nebes tako rad govori z revnim Tončkom; sosedov Tinček ga pa velikrat še pogledati ni hotel, ker je bil Tonček berač, Tinček pa otrok bogatih staršev.

„Kmalu boš dobil peruti, kmalu. Samo preje te moram še Bogu pokazati“, ga potolaži angel.

Zopet hitita naprej in naprej. Iz daljne daljave se začuje prekrasno petje. Takega petja še Tonček ni slišal.

„Kdo tako lepo poje?“

„To je petje nebeških trum. Tudi ti boš prepeval, ko se naučiš naših pesmi.“

„Kako bo to lepo!“

„Nista več letela dolgo. Kmalu postavi angel Tončka na tla, ki so bila posuta z zlatim peskom. Pred seboj zagleda Tonček visoka vrata. Tudi vrata so bila vsa zlata. Saj so bila nebeška vrata. Angel pozvoni. Ključ zarožlja v vratih, vrata se odpro. Odpiral je sv. Peter.

„Sedaj sva v nebesih. Ali ni lepo tukaj?“

„O, lepo, lepo“, odgovarja Tonček. „Jaz bi rad ostal kar tukaj le.“

Tonček pokaže na prostor, kj je bil podoben našim travnikom, samo lepši je bil. Rožice imajo cvetje iz samega zlata, po cvetkah letajo zlatokrili metulji. Za travnikom se razprostira prekrasen vrt, zasajen z najlepšim sadnim drevjem. Po drevesnih vejah skačejo prekrasni ptički. Eni so zlati, drugi so lepoživo pisani, tretji pa beli. Med vrtom in travnikom teče bister potoček, ob potočku je pa prelepa tratica. Tu se igra cela vrsta otročičev, in angeli jim kažejo nebeške igre. Metuljev in pričkov ni treba loviti: vsi prilete brez strahu med otroke in se jim vsedajo na rame ali na glavo. Med otroki zagleda Tonček mnogo svojih znancev. Kaj čuda torej, če ga vleče med otroke! Toda angel varih mu ne pusti med nje.

„Le malo še počakaj, kmalu boš prišel med nje. Sedaj te moram pokazati Bogu.“

Na mehki tratici sede belooblečene deklice. Angeli jim prinašajo najkrasnejšega cvetja, deklice pa pleto vence in ljubko prepevajo. Nekaj angelov pa neprestano odnaša spletene vence.

„Kam pa nosijo angeli te vence?“ vpraša Tonček.

„Kdor pride v nebesa, dobi tak venec na glavo. Tudi ti ga boš dobil!“

In hitela sta dalje po neskončnem nebesnem prostoru. Koliko se vidi lepega, Tonček ne ve več povedati; prehitro so se mu menjali mični prizori.

Končno prideta pred božji prestol. Neštete trume angelov in svetnikov obdajajo Boga. E , sedi na zlatem prestolu. Tončku se zdi častitljiv in star; sive lase ima in sivo brado. Njegovo obličje je milo, prijazno.

Angel poklekne pred prestolom. „Poklekni še ti!“ zašepeče Tončku. Tonček uboga.

„Oče, izpolnil sem nalogo. Glej, tu sem pripeljal dečka.“

„Čegav si?“ vpraša Bog Tončka.

„Podobnikov Tonček.“

„Ali si priden?“

Tonček molči. Samega sebe neče hvaliti. Je že tako, da vsak rajši čuje pohvalo iz tujih ust.

„Priden je, priden“, odgovori angel namesto Tončka. Tonček ga hvaležno pogleda...

„Ali že znaš moliti?“ vpraša Bog vnovič Tončka.

„Moliti znam že mnogo molitvic.“

„Kdo te je naučil?“

„Naša mama.“

„Poizkusi!“

Tonček se pokriža, sklene ročici in moli očenaš, češčenamarijo in vero.

„Vidim, da znaš prav dobro. Ostaneš li pri nas v nebesih?“

„Oh, kako rad!“

„Angel, daj mu zlato obleko in venec na glavo, potem ga pa pelji na travnik med druge dečke.“

Oba se priklonita, in angel odpelje Tončka nazaj po znani poti na travnik z zlatimi cvetkami. Kdo je bil bolj vesel nego Tonček...

Na travniku veseli pozdravi. Tonček hiti med ljube dečke. To je bilo veselja na nebeških tratah! Da bi nikoli ne minilo!...

— — — — —
Pa zatuli okrog hišnega vogla divja burja... Tonček se vzbudi — doma na postelji. Priteko mu gorke solze... Ta grda burja, ta močni piš je spravil Tončka iz nebes... Upajmo, da pride res enkrat v nebesa za večno...

I. E. Bogumil.

Preprečena zavist.

Poleg prasketajočega ognja je ležal kralj četveronožcev, mogočni lev. Veliko podložnih živali se je zbralo okrog njega. Prišle so počastit svojega vladarja, a nobeni ni dovolil lev, da bi se pogrela ob njegovem ognju ali se mu približala.

Pa ga njegov namestnik, okorni slon, povpraša, zakaj tega ne dopusti. A lev reče mirno: „Ne bojim se sicer, da je vas preveč, ampak, da se ne vname med vami zavist. Vem, da bi vas ta več ukončala kot mraz in lakota.“

Zv. Maslè.

Želja.

Ej, da imam lahna krlla
Kakor lastovička drobna,
Kar poplaval bi v daljave.
v cvetni, južni kraj.

Morda tam ob sinjem morju
Moja sreča se sprehaja,
Pa ne mara v srce moje,
Ker odcvel je maj...

Sobjeslav.

